

CRÍTICA >> TEATRE

'LO SABEN TODO DE TI', màgia per jugar amb la ment

NÚRIA SÀBAT

INTÈRPRET: Anthony Blake

TEATRE: Novedades

DATA: 22 de gener del 2005

Amb la sala plena de gom a gom i el cartell d'esgotades les localitats, **Anthony Blake** ha tornat a pujar a l'escenari per oferir-nos els seus sorprenents números de màgia mentalista.

Sòbriament vestit de negre i precedit d'una merescuda fama guanyada a base de molt de treball, el cèlebre il·lusionista mostra el seu últim espectacle: *Lo saben todo de ti*, un títol molt atractiu que funciona més com a ganxo que com a autèntic tema del xou. La qüestió no és revelar, ni tampoc demostrar, el funcionament d'Echelon, una poderosa xarxa d'espionatge que, segons sembla, pot controlar tots els nostres moviments.

Això és només l'excusa, el nexce que haurà de connectar el que realment importa: els diferents números que **Blake** desenvolupa a l'escenari davant un públic entregat per endavant i disposat a col·laborar en tot el que sigui. Això només li serveix de fil conductor per iniciar una inquietant història que anirà perdent força i diluint-se a mesura que el mentalista es converteix en l'únic i verdader protagonista.

Jugant amb els números, deduint (¿o induint?) els nostres pensaments i revelant estranyes coincidències que concerneixen a la nostra vida quotidiana, **Blake** és capaç de fer-nos creure en el poder de la imaginació i, especialment, en la força de la suggestió.

Darrere de *Lo saben todo de ti* hi ha, naturalment, un ferm bagatge (nou espectacles, innumbrables programes televisius, llibres, premis-), però també un potent aparell propagandístic que ha creat una expectació que no és gens fàcil de superar. I encara que personalment, i pel que fa a aquest muntatge, crec que hi ha més soroll que res més. Però això no va en detriment d'una proposta que, en general, no defrauda el gran públic.

Blake uneix la seva impecable tècnica professional --capaç de convèncer el més reticent-- a la seva especial capacitat per guanyar-se els espectadors i establir-hi una bona comunicació des de la modèstia i la confiança, sense incomodar, amb humor i una gran naturalitat.

La direcció d'**Esteve Ferrer** dóna unitat i li confereix un to ajustat, encara que l'excessiva altura de l'escenari --parcament decorat, amb els elements més imprescindibles-- i les enormes dimensions de la sala vagin en detriment d'un joc que s'assaboreix millor de prop.